

Sygn. akt V CNP 16/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 1059/13,

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku,

Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezesowi Sądu Rejonowego dla

Warszawy Śródmieścia i Sądowi Okręgowemu w Warszawie

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,

**1) odrzuca skargę**

**2) nie obciąża wnoszącego skargę kosztami postępowania  
wywołanego skargą.**

## UZASADNIENIE

Powód J.J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 lutego 2014 r., którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 10 lipca 2013 r., w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu Gdańsk - Południe w Gdańsku, Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia i Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W skardze wskazał, że zaskarża powyższy wyrok w całości. Zrzucił naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 378 § 2 k.p.c., na skutek nierozważenia przez Sąd odwoławczy wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. Ponadto powołał się na naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 445 § 1 k.c. oraz art. 417<sup>1</sup> § 1 k.c. na skutek błędnej wykładni wskazanych przepisów. Wskazał art. 232 k.p.c. oraz art. 445 § 1 k.c. i art. 417<sup>1</sup> § 1 k.c. oraz art. 378 § 2 k.p.c. jako przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku J. J. podał, że Sąd pierwszej instancji wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r., oddalił jego powództwo o zapłatę kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia za uszczerbek na zdrowiu w postaci stanów depresyjnych, częściowej utraty wzroku oraz nadciśnienia, którego doznał wskutek przewlekłego prowadzenia postępowań sądowych z jego udziałem. Apelacja od powyższego wyroku została oddalona zaskarżonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach. W związku z powyższym powód, cierpiący na dolegliwości związane z niezgodnym z prawem działaniem władzy publicznej, pozbawiony został jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

Skarżący wskazał również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe.

W konkluzji wniósł o stwierdzenie, iż zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 232 k.p.c. oraz art. 445 § 1 k.c. i art. 417<sup>1</sup> § 1 k.c. oraz art. 378 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania skargi wymienione wyczerpująco w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05; z dnia 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11).

Analiza skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesionej przez powoda J. J. prowadzi do wniosku, że nie spełnia ona wymagania, określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c., polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że obowiązek ten wiąże się z koniecznością przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, lecz także o inne środki prawne pozwalające na zmianę

lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wywód przedstawiony w skardze został ograniczony do stwierdzenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych i nie jest możliwe, skarżący nie przedstawił żadnych rozważań dotyczących możliwości zastosowanie w sprawie innych niż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środków prawnych. Uszło również uwagi skarżącego, że art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. zawiera wymóg wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie tylko nie jest możliwe, ale również nie było możliwe w przeszłości. Do tej kwestii skarżący w ogóle się nie odniósł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424 § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Uwzględniając sytuację osobistą i materialną wnoszącego skargę Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1, 398<sup>21</sup>, 424<sup>12</sup> k.p.c. orzekł jak w punkcie drugim postanowienia.